

O criză în guvernarea lui Dumnezeu

24 aprilie 2008

Gili Cârstea

În evenimentele din 1888, descrise de pana inspirată, avem o imagine despre principiul etern după care se călăuzește guvernarea divină în relația ei cu locuitorii cerului, principiu descris în Zaharia: “Nici prin putere, nici prin tărie” (4:6). Deși guvernarea divină se afla în criză, poporul lui Dumnezeu nu putea fi manipulat, constrâns sau amenințat să-și joace rolul în evenimentele finale ale marii controversă.

Sora White era vocea prin care Dumnezeu vorbea poporului Său, dar ea nu a știut nimic despre ce urmează să se întâmple la Minneapolis. Da, îngerul i-a spus că poporul repetă acolo revolta lui Core, Datan și Abiram [aici]. I-a spus că Duhul lui Dumnezeu este batjocorit de grupul majoritar al delegaților, sub influența fraților Smith și Buttler. I-a spus că acolo se iau decizii de viață și de moarte.

De ce oare nu i-a spus înainte de sesiune, sau în timpul sesiunii, ceea ce i-a spus abia după ce nu se mai putea face nimic, că solia prezentată de frații Waggoner și Jones este începutul marii strigări, și că ea urmează să se unească cu solia „celuilalt” înger?

Imediat după sesiunea din 1888, alături de Jones și Waggoner, ea a început să viziteze adunările de tabără, „să dea poporului o șansă,” așa cum îi plăcea să explice motivul acestei acțiuni individuale. O regăsim la o astfel de adunare, în 1889, ascultându-i pe cei doi și bucurându-se de lumina nouă trimisă din cer:

„Avem o masă bogată de mâncăruri gustoase, și când vedem cum poporul primește lumina, privind la Isus ca Autor și Desăvârșitor al credinței noastre, ne bucurăm nespus. Hristos este marele Model; caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Toată excelența este în El. Renunțând să mai privim la om, și la oricare alt model, privim cu fața descoperită pe Isus în toată slava Lui. Astfel mințile sunt alimentate cu marile și copleșitoarele idei ale excelenței Sale; orice alt obiect devine nesemnificativ, și orice parte a disciplinei morale este inutilă, dacă nu promovează asemănarea cu chipul Său. Văd înălțimi și profunzimi pe care le putem atinge, acceptând fiecare rază de lumină și înaintând către o și mai mare lumină. Sfârșitul este aproape, și să ne ferească Dumnezeu să fim găsiți dormind în acest timp” (Ms 10, 1889 - The EGW 1888 Materials, 447).

Deși la acea dată doctrinele bisericii erau definitivare și cunoscute în câmpul mondial, după 1888 ea vorbea despre lumină nouă, spunând că “abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința.”

Ascultați cum își exprima, la câteva rânduri mai jos în același manuscris, speranța și dorința ca poporul nostru să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea:

“Cred că va exista o înaintare decisivă a poporului nostru, un elan mai zelos de a ține pasul cu solia îngerului al treilea. Putem aștepta în fiecare moment acțiuni noi și uimitoare ale lui Satana, prin agenții lui, și nu ar fi potrivit ca poporul lui Dumnezeu să fie treaz, nu ar fi timpul ca ei să devină tari în puterea celui Atotputernic? Guvernarea lui Dumnezeu a ajuns într-un moment de criză, când ceva mare și decisiv trebuie să aibă loc. Întârzierea nu va mai fi prelungită mult” (idem).

Ce dezamăgită ar fi să știe că “înaintarea decisivă” nu numai că nu a avut loc, dar nici măcar nu a fost menținută la nivelul acelei vremi. Deși încă de pe atunci guvernarea divină era în criză, neputând prezenta universului o biserică “curată, fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” ce putem spune astăzi, la 120 de ani de atunci?

Faptul că Dumnezeu continuă să ne trateze după principiul “nici prin putere, nici prin tărie,” nu înseamnă că guvernarea divină a ieșit din criza în care se află.

Nu vine să ne șocheze prin diverse metode teroriste, spre a ne constrânge să apreciem solia neprihănirii lui Hristos, nici nu ne sucește mâna la spate spre a ne face să iubim ceea ce disprețuim.

Dar aceasta nu înseamnă că este mulțumit de poporul Său, că biserica prosperă și lucrarea înaintază cu succes. Dacă țineam pasul cu solia îngerului al treilea, și înaintam în lumina ei crescândă, poporul lui Dumnezeu era sigilat demult, îngerii care mențin stabilitatea planetei erau eliberați din poziția pe care o ocupă, iar diavolul ar fi arătat repede care sunt principiile lui de guvernare.

Da, “în vremea acestor împărați” Dumnezeul cerului ridică o împărăție de regi și preoți, dar piatra care stă gata să devină un munte mare nu va fi percepută de cei care nu țin pasul cu lumina îngerului al treilea. Ei nu cred că ea se va desprinde din munte “fără ajutorul vreunei mâini,” și de aceea speră să prelungească domnia fărădelegii mânați de idealul înalt al salvării civilizației.

Există încă “înălțimi și profunzimi pe care le putem atinge,” dar acest lucru se va întâmpla doar atunci când acceptăm cu bucurie fiecare rază de lumină, și înaintăm în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Fără o astfel de înaintare, guvernarea lui Dumnezeu rămâne în criză, neputând să aducă la maturitate trupul lui Hristos.
